Pisarakirje

Helmikuu 2018

Pisara ry:n vuosikokous

Sunnuntaina 18.3. klo 12
Nummelan srk-keskus, Kappelitie 5

Jumalanpalvelus klo 12,
tämän jälkeen kirkkokahvit
ja varsinainen kokous klo 14

Tervetuloa!

Kirjeen sisältö:

Kokouskutsu 1
Pisara Kirppis 1 vuotta 6
Pietari, Vihdin ryhmä, 24. - 26.11.. 2
Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 13. - 14.12 . .3-4
Viipuri, Espoon-Kouvolan ryhmä, 17.1..... 4
Viipurista Havannaan... 5

Matkaraportti

Pietari Espoon-Kouvolan ryhmä, 24. - 26.11.2017

Heidi Mikkola oli jälleen koonnut innokkaan ja pätevän nuortenryhmän: Max Jaarmo, Pauliina Liukkonen, Salla ja Silja Metsälä sekä Lilja ja Venla Mikkola.

Tavaravastaava Ella Vuoriheimo ja lankojen pitelijä Eeva Halme kuuluivat kalustoon. Matkan mittaan joukkomme täydentyi tulkki Liisa Lankisella, kuskeilla Aleksei Udomilla ja Liisan Katri-tyttärellä sekä kitaristi Sergei Odnorobilla.

Saavuimme majapaikkaamme Uljanovkan seurakuntaan jo viiden aikoihin. Näin ollen ohjelmaa ehdittiin harjoittelemaan tulkin kanssa ennen klo 20 alkavaksi sovittua tilaisuutta Sablinon miestenkodissa, meidän kielenkäytössämme ”kaakelikodissa”.

Tilaisuus oli kaikin puolin koskettava. Nuoret kertoivat puheenvuoroissaan, miten viimekeväinen matka oli vahvistanut heitä hengellisesti. He eivät enää arkailleet kertoa olevansa uskossa. Lisäksi he olivat alkaneet kokoontua kerran viikossa toistensa luona rukouksen merkeissä' ja toinen toistaan vahvistaen.

Pääohjelmanumerona oli räväkkä näytelmä Sakkeuksesta. Lisäksi nuoret säestivät laulujaan kitaralla ja viululla. He myös esittivät pantomiimin ”Tuoli”, joka kuvaa synnin siteisiin joutumista ja niistä vapautumista. Aiheeseen liittyen Eeva kertoi ”kummipojastaan” Denisistä, johon alkuaan oli tutustunut vankilakäynnillä. Denis aloitti vankilan jälkeen uuden elämän ja kävi mm. Missionuorten raamattukoulun Ukrainan Ternopolissa ja oli toista vuotta lähetystyössä Uzbekistanissa. Pietariin palattua seurakuntayhteys kuitenkin pääsi herpaantumaan ja vanhat ystävät astuivat kuvioihin. Viimein 33-vuotias Denis löytyi asunnostaan myrkytettynä. - Kuulijoiden vakavat kasvot osoittivat heidän kyllä ymmärtävän, miten oleellisen tärkeää uskovien yhteyden ylläpitäminen on.
Lopuksi ”kaakelipojat” lauloivat meille kuten edelliselläkin kerralla. Meidät toivotettiin tervetulleiksi uudelleen ja nettiosoitteitakin vaihdettiin.

Sakkeus-näytelmä oli vallan mainio esitys. Joka paikassa missä sen esitimme, etsimme ensin Sakkeukselle tullipöydän sekä katoimme valmiiksi juhlapöydän ”näyttämön” toiseen päähän. Joka paikasta löytyi jonkinlainen viikunapuu eli kukkaruukku, joka asetettiin mahdollisimman korkealle. Volhovan miestenkodissa Sakkeus kiipesi kerrossängyn tikkaita. Asiakkaat replikoivat luontevasti niin tullimaksuja kauhistellessaan kuin Jeesuksen ratkaisua päivitellessään. Ja viimein he hyppivät ja taputtivat käsiään, kun Sakkeus lupasi palauttaa liikamaksut korkoineen.

Lauantaina menimme Volhovaan ja siellä ensimmäiseksi äiti-lapsi -kotiin. Sielläkin esitettiin Sakkeus ja pantomiimi ja vaikka joukossa oli pieniäkin lapsia, he jaksoivat hyvin seurata. Ja heti kun musiikki alkoi soida, eräs ihana pieni tyttö alkoi tanssia polviaan notkauttaen ja käsiään taputtaen. Se herätti suurta ihastusta.

Eeva kertoi tarinan kahdesta enkelistä, jotka lähetettiin maailmaan keräämään koriin rukouspyyntöjä ja toiseen kiitoksia. Surukseen Taivaallinen Isä huomasi kiitoksia kertyneen huomattavasti pyyntöjä vähemmän.

Lopuksi saimme teetä sekä maukkaita konvehteja ja pipareita. Kiitos siitä!
Teen jälkeen menimme miestenkodin puolille, jossa tusinan verran miehiä meitä' odotteli. Ohjelma oli sama kuin edelläkin. Sergei laulatti meitä ja käytti myös oman puheenvuoron. Tunnelma oli molemmissa kohteissa tosi lämmin ja hyvä, joskin erilainen. - Molemmissa paikoissa jaoimme lahjoitustavaraa,

Sitten lähdimme pitkälle paluumatkallemme kohti majapaikkaa. Siellä söimme todella tuhdisti ja Slava-kokki – Ellan mukaan ”keittiöhirmu” vahti tapansa mukaan tiukasti, että lautaset syötiin tyhjiksi. (Mutta ei tuo hymy kovin hirmuiselta näytä)

Sunnuntaina suuntasimme Tosnon seurakuntaan. Ilmeni, että Venäjällä oli tuolloin äitienpäivä ja osa kirkkoväestä

oli mennyt kerhotalolla pidettävään konserttiin. Mutta meidät otti Nikolai-pappimme lämpimästi vastaan. Ensin oli tutuksi tullut kiitosjumalanpalvelus ja pastori vaihtoi huomionosoituksena meitä kohtaan saarnatekstin jouluaiheiseksi, kun me emme kuitenkaan olisi siellä jouluna. Nuoret esittivät ohjelmansa ja todistuspuheenvuoronsa edellisen matkan hyvää tehneestä vaikutuksesta. Liisa tulkkasi meitä värikkäästi kuten aina. - Tarjoilu oli jälleen mahtavaa, ja eväitä annettiin mukaan kassikaupalla.

Kahdelta kiirehdimme yöpymispaikkaamme noutamaan tavaramme ennen taksin tuloa, ja siellä kuulimme, että sielläkin olisi mielellään nähty ohjelmamme. Tämä pistimme visusti mietintämyssyyn seuraavaa kertaa varten.

Tämä matka oli todella onnistunut. Tunnelmat olivat lämpimät ja kaikkialla kehotettiin tulemaan uudelleen.

Enkelin koriin sateli kiitosta toisensa perään. Toiseen koriin jäi pitkäaikaiseksi rukousaiheeksi TULLI, joka uhitteli meille melko lailla menomatkalla. Ai niin, ja Tosnon pastorin velaksi ostama seurakuntarakennuksen puukäyttöinen keskuslämmityskattila, joka säästää huomattavasti energiakuluja. Ja lämmittää paitsi seurakuntalaisia myös pultsaripesulan asukkeja.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Heli Karjunen Lahdesta, Ilkka Puhakka Sauvosta sekä Joel Reinaru, Anu Väliaho ja Anna Mishina Virosta. Olimme saaneet mukaan vankilatyön varsinaisen konkarin, Ilkan, jolla on Tallinnassa kerran kuukaudessa tiistaina raamattuopetusta. Siitä oli helppo jatkaa kanssamme Tallinnan vankilaan keskiviikkona ja torstaina.

Kavutessamme ensi kertaa vankilan kirkon tosi jyrkkiä portaita, kuulin takaani Ilkan kommentin: ”Nyt minä tiedän, Tuula tekee tätä työtä niin kauan, kuin hän pääsee nämä portaat ylös:”

Keskiviikon tilaisuudessa oli paikalla viisitoista vironkielistä miestä. Joel oli tuolloin tulkkinamme, mutta hän myös lauloi ja kertoi evankeliointityöstään eri puolilla Viroa. Joel on monissa tilanteissa kokenut Pyhän Hengen ohjausta ja saanut olla jopa välineenä Jumalan parantavassa työssä. Nyt hän oli lähdössä veljiensä yhteyeen (Reinaru Vennad) joulukiertueelle. Tämä kiinnosti miehiä kovasti ja he halusivat kysellä työstä lisää.

Ilkka on tehnyt pitkään vankilatyötä Venäjällä, kunnes ovet sulkeutuivat, kun meidät luokiteltiin agenteiksi. Hän kertoi siitä, kuinka Jumala teki siellä hänestä, Raamatun opettajasta, oppipojan. Kerrankin, tuberkuloosivankilan pihalla pienellä korokkeella Juha Tapio lauloi ja Ilkka odotti vieressä vuoroaan. Epätoivoisena hän anoi Jumalalta, mitä minä voin sanoa näille tässä surkeudessa, kun monilla on kuolema edessään. Juhan lopetettua hän kuuli mielessään Jumalan kehotuksen: puhu toivosta ja sisäisistä silmistä (Efes. 1:17-19). Pyhän Hengen antamat sisäiset silmät näkevät ohi niiden olosuhteiden, jotka fyysiset silmämme näkevät. Saamme toivon tähän hetkeen, mutta erityisesti siihen, mitä meille on luvattu kuoleman jälkeen. Seuraavana päivänä ryhmä oli nähnyt vankilan johdolle osoitetun viestin vangeilta: Älkää enää laskeko tänne muita puhujia kuin ne eiliset!

Ilkka kertoi myös pojasta, joka oli yrittänyt itsemurhaa ja oli nyt sairaalassa. Hän torjui pois isänsä, mutta isän pyynnöstä pappi istui pojan rinnalla. Vähitellen syy epätoivoon oli selvinnyt. Poika oli eräänä iltana kuullut, kuinka isä syytti äitiä pojan syntymästä ja niistä vaikeuksista, joita se oli heille tuonut.

Heli kertoi olleensa myös ei-toivottu lapsi. Hänen lapsuutensa oli monella tapaa vaikea ja turvaton. Sama jatkui omassa perheessä ja erityisesti oma huumeiden käyttö syyllisti häntä kahden pojan äitinä. Jumalan antama muutosprosessi oli pitkä ja jatkui vielä kolmatta poikaa odottaessa. Vasta, kun hän pääsi perhekuntoutukseen ja sai avaimia raittiina pysymiseen, tilanne muuttui. Ongelma oli myös, että hänellä ei ollut ketään ”normaaleja” ystäviä, jotka elivät tavallista huumeetonta elämää. Vähitellen tilanne muuttui ja hän pääsi uuden alkuun. Helin rehellinen todistus oli tärkeä, sillä monet miehet ovat eläneet samanlaisissa olosuhteissa. Nyt hänellä on useampi terveydenhuollon tutkinto ja hän saa työskennellä päihdekuntoutuksen parissa.

Laulujensa lisäksi Joel sai lopussa rukoilla joidenkin miesten puolesta. Jäämme rukoilemaan, että kylvetyt siemenet saisivat kasvaa vankaksi puuksi, niin kuin Sana lupaa.

Illalla ajoimme **Sauen seurakuntaan**, minne veimme avustuslastin ja saimme kyytiin Anu Väliahon.
Betelin päihdeongelmaisten kuntoutuskoti oli muuttanut Tallinnan Nummelta Keilan lähelle, mutta sen vetäjän Juanin perhe asuu edelleen Lasnamäellä. Jatkoimme siis pimeässä Anun opastamana Keilaan huoltoasemalle, mistä kodin vetäjä Juan meidät nouti.

Kuulimme matkalla, että Ilkan veli Jorma oli juuri Keilassa pitämässä omaa Rauhan Sanan tilaisuuttaan. Emme päässeet mukaan, mutta yhteys syntyi illalla puhelimitse.

Matkalla Juan vei meidät paikallisen ravintolan ulkopuolelle noutamaan kodin asukkaita, jotka olivat olleet työssä keittiöllä. Onneksi uudeltakin paikkakunnalta löytyy töitä. Siitä jatkoimme edelleen pilkkopimeässä uuteen kotiin, joka oli suuri omakotitalo. Tilaa oli Juanin mukaan paljon enemmän kuin Tallinnassa, mutta vuokrassa vain pieni korotus. Saimme ihailla uusia monipuolisia tiloja ja kuulla Juanilta niiden remontointisuunnitelmia ja muita ajankohtaisia uutisia työstä. Yksi miehistä sanoi, ettei tiedä tarkalleen, missä on, sillä aina on ollut pilkkopimeää, kun on tultu tai lähdetty.

Yhteisen rukoushetken jälkeen toivotimme heille hyvää joulujuhlaa uusissa tiloissa ja siunausta uudelle vuodelle. Onneksi Anu tunnisti paluumatkalla reitin, niin että voimme tulla tänne toistekin päivän valossa.

Torstaiaamuna sain Anun ja Helin kanssa tavata **Avo Ypruksen Harkkujärven kirkossa**. Avo toimii tällä hetkellä Viron luterilaisen kirkon diakoniajohtajana. Hän on aloittanut Virossa monta asiaa: vankilatyön, katulapsityön Peetelissä ja diankoniatyön sen ympäristössä olevien vähävaraisten perheiden parissa. Hän kertoi, että hänellä on edelleen miesten piiri Tarton vankilassa ja oli kiinnostunut meidän tekemästämme työstä.

Avo esitteli meille Harkkujärven kirkkoa, jonka on rakennuttanut 80 luvun lopulla Amerikasta palannut virolainen taiteilija vapaiden suuntien perhetyön käyttöön. Hänen taulujaan on edelleen esillä kirkkotiloissa. Kun omistaja halusi luopua kirkossa, ei luterilainen kirkko ollut halukas ostamaan tuolloin jo huonokuntoisia tiloja. Tällöin Avo ystävineen osti kirkon pankkilainalla. Sitä on kunnostettu vähitellen ja nyt se toimii sekä lapsityön keskuksena että kirkkona. Meille kerrottiin, että yläkerrassa on myös majoitustiloja, jos joskus niitä matkoillamme tarvitsemme.

Iltapäivällä meillä oli jälleen **Tallinnan vankilan tilaisuus, nyt venäjänkielisille naisille**. Tulkkinamme toimi Anna Mishina, joten saimme myös kuulla hänen kaunista lauluaan. Kuulimme, että Annalla oli seuraavana päivänä Tallinnassa levyn julkistamistilaisuus. Heinoa Anna!

Heli aloitti ja kertoi naisille omaa elämäntarinaansa. Se oli samaa, mitä monet näitä naisista ovat joutuneet kokemaan. Heli on heille kannustava esimerkki: siitä kaikesta voi selvitä ja Jumala antaa uuden alun!

Ilkka kertoi kuuluisan elinkautisvangin Klinun uskoontulosta Riihimäen vankilassa. Oli vaikea uskoa, että tämä suurikokoinen, pelätty huumekuningas oli todella muuttunut. Eräänä päivänä vankilan pihalla syntyi vartijoiden sekaannuksesta johtuen vaarallinen tilanne. Pihalle olivat tulleet samaan aikaan Klinu ja se ”vasikka”, jonka todistuksen takia Klinu oli joutunut vankilaan. Muut miehet kaikkosivat, kun nämä kaksi tulivat vastakkain. Silloin Klinu kohtasi pelkäävän ”vasikkansa” ja kertoi, että on saanut omat syntinsä anteeksi ja siksi antaa myös tälle anteeksi.

Matkaraportti

Tallinnan vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 13. - 14.12.2017

Tuula kertoi vielä pietarilaisesta naisvangista, joka itki Jumalan hyvyyttä. Hän, huono äiti oli vienyt lapset päiväkotiin, missä he olivat yötkin ja isovanhemmat hoitivat heitä viikonloppuisin. Hän itse vain joi ja varasti. Nyt Jumala oli tehnyt hänestä, huonosta äidistä, pyhäkoulun opettajan täällä vankilassa. Sitä on Jumalan armo!

Jätimme loppuun aikaa rukouksille. Muodostimme piirin, missä jokainen sai sanoa rukousaiheensa ja sitten yhdessä rukoilimme. Huolet koskivat omaa terveyttä, vapautumistoiveita, mutta erityisesti lapsia ja omaa perhettä. Kiitos Herra, että sinä kuulet heidän rukouksensa!

Tilaisuuden jälkeen ajoimme kiitollisina satamaan kotimatkalle. Kiitos varjeluksesta liikenteessä ja kaikista kohtaamisista. Jätämme heidät sinun syliisi Jeesus.

Ryhmän puolesta
Tuula

Matkaraportti

Viipuri Espoon-Kouvolan ryhmä, 17.1.2018

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä sekä Ljuba ja Matti Tynkkynen Lappeenrannasta. Ljuba oli lupautunut tulkiksemme ensimmäistä kertaa, iloitsimme heidän mukana olostaan. Mukaan oli pakattu Porista saatuja suklaarasioita lapsille ja lämpimiä talvivaatteita Elämän Kotiin.

Katulasten kotiin Dikoniin mennessämme ostimme vielä kaupasta hammasharjoja ja -tahnaa sekä saippuoita, sillä tiesimme toisen suomalaisryhmän tuovan hedelmiä vielä samana päivänä. Jatkotoiveina meiltä pyydettiin kenkiä, erityisesti kokoa 34 – 36, jollekin pojalle jo kokoa 39.

Dikonissa isot lapset olivat koulussa ja vain pienet paikalla. Saimme yhden tytön ja kolme poikaa hetkeksi rauhoittumaan olohuoneeseen ja leikkimään kanssamme. Mukaan liittyi myös sairauden vuoksi koulusta pois ollut tyttö. Ljuba leikki ja lauloi heidän kanssaan tuttuja hengellisiä lauluja: ”Rakenna talosi Jeesukseen” ja ”Pienen pieni lammas”. Tyttö sanoi, että lauloimme tätä leirillä. Saimme näin pitää pienen pyhäkouluhetken lasten kanssa. Lasten ohjaaja valittelikin meille, että heillä ei ole tällä hetkellä pyhäkouluopettajaa kodin lapsille. Siinä on hyvä rukousaihe meille!

Elämän Kodin Rita ja Kostja toimivat vetäjinä sekä seurakunnassa että kahdessa päihdeongelmaisten tukikodissa. Saimme Ritan mukaamme viereiseen kahvilaan lounaalle, Kostja liittyi seuraamme, kun hän palasi työstä. Hän oli ollut miestensä kanssa erilaisissa kaupungin antamissa talonmiehen tehtävissä katuja ja pihoja puhdistaen. Jos huumeet eivät olisi vieneet miestä, hän olisi nyt korkeissa armeijan tehtävissä. Vaan ehkä hän ei silloin olisi oppinut tuntemaan Jeesusta ja hänen vähimpiä veljiään…

Ostimme Ritan kanssa ruokatuliaiset ja kiipesimme kerrostalokotiin, missä asuu Ritan ja Kostjan lisäksi viisi henkilöä. Yksi heistä on 9 kuukautisen poikavauvan äiti, joka kodittomana otettiin tänne. Häntä tuetaan jatkossa omaan itsenäiseen elämään siirtymisen. Helmikuussa hän aloittaa osa-aikaisen siivoojan työn armeijan sairaalassa. Saimme pitää yhteisen hetken, jossa jalaton Igor kertoi omasta elämästään ja siitä, miten on oppinut luottamaan Jumalan apuun. Jalat on jouduttu amputoimaan joskus, kun hän palellutti ne humalassa.

Tuula toi terveiset Viron työstä ja kertoi Arviksesta, joka oppi vankilassa tuntemaan Jeesuksen. Hän vapautui 21 vankilavuoden jälkeen ja sai myös vapautua kaikista riippuvuuksistaan Lootusinkylän tukikeskuksessa. Nyt hänellä on vaimo ja pieni poika ja hän saa olla tekemässä työtä muiden päihderiippuvaisten hyväksi Aserin kylässä. Arvis on hyvä esimerkki siitä, että Jumalalle ei ole toivottomia tapauksia, Hän antaa tulevaisuuden ja toivon.

Leena kertoi oman kokemuksensa pohjalta, kuinka Jumala kuulee ajatuksetkin ja johdattaa ihmisiä yhteen eri puolilta maailmaa. Lopuksi vielä Kostja johdatti meidät yhteiseen rukoukseen.

Kostjan kanssa ajoimme kaupungin laidalla olevaan mökkiin, missä asuu neljä työssä käyvää. Viimeksi täällä käydessämme kuulimme kodin uusista säännöistä ja vaikeuksista sopeutua niihin. Nyt tullessamme tuntui siltä, että täällä vallitsi levollinen ja valoisa ilmapiiri. Uskon, että se johtuu siitä, että Rita ja Kostja hoitavat näitä ihmisiä kokonaisvaltaisesti, niin kuin isä ja äiti. Silloin on rakkauden lisäksi laitettava myös rajat.

Kodin ainut nainen Olga on jo saanut henkilödokumentit ja voi virallisesti käydä työssä. Hän kerää palkastaan rahaa hampaiden uusimiseen. Annoimme Kostjalle rahaa tähän tarkoitukseen käytettäväksi Olgan ja muiden hyväksi. Kuulimme, että Olga on ollut orpo ja kokenut monella tavalla kovia. Nyt Rita ja Kostja ohjaavat häntä vähitellen kohti itsenäistä elämää.

Virolaisella Andreilla on ongelma, sillä hän ei ole Venäjän kansalainen, mutta ei myöskään Viron kansalainen vaikka onkin kotoisin Itä-Virosta. Rukoillaan, että hänen asiansa selviäisivät.

Ljuba luki psalmin 23 ja lauloi venäjäksi hengellisen laulun ”Darom”, miehet yhtyivät kertosäkeeseen:
”Lahjaksi saadaan kallein ja ihanin: anteeksianto, rauha ja taivaskin”. Kostjan vahvalla ja innokkaalla johdolla rukoilimme yhdessä Isä meidän -rukouksen.

Yhteisen rukoushetken jälkeen lähdimme ajamaan rajaa kohti, mikä oli pimeässä Nuijamaan kapeaa mutkaista tietä hankalampaa kuin Vaalimaan kautta. Venäjän puolella ajo oli vielä kohtuullista, mutta loppumatka Suomen puolella lumisateesta johtuen todella hankalaa. Onneksi tukenamme on aina joukko rukoilijoita ja Herramme itse.

Ryhmän puolesta
Tuula

Viipurista Havannaan

Sain olla helmikuun alussa Kuubassa kymmenen hengen kristittyjen ryhmässä. Kerron tästä teille, koska sain siellä kokea ihmeellistä johdatusta edellisen Viipurin matkamme pohjalta.

Ennen Kuuban matkaa minulla oli vahva tunne, että meidän tulee vielä käydä Viipurissa. Siellä Leenan ja uuden tulkkimme Ljuban kanssa kuulimme pastorilta, että heidän raamattukoulussaan Pietarissa oli viime vuonna ollut kuubalainen nuori mies Luis. Leenan kanssa vilkaisimme toisiamme; tämän takia meidän siis piti tulla Viipuriin.

Pastorilta saatujen yhteystietojen pohjalta löysimme Havannasta venäjän kielisen seurakunnan. Se koostuu lähinnä venäläisistä naisista, jotka ovat menneet naimisiin kuubalaisten miesten kanssa. Emme silloin tavanneet Luisia, mutta kun Leenan kanssa kerroimme työstämme Venäjällä ja Virossa, eräs naisista, Viktoria, innostui ja kertoi omasta seurakunnastaan, missä pastori tekee sekä vankila- että narkomaanityötä. Victoria lupasi, että hänen ystävänsä vie meidät sinne.

Se matka olikin ikimuistettava. Ystävä oli vanha harmaatukkainen herra, joka ajoi ikivanhalla Mossella. Näytöt ja vinkkarit eivät toimineet, joten hän vilkutti kädellään vasemmalle käännyttäessä, oikealle se ei onnistunut. Varmuuden vuoksi hän ajoi kahden kaistan keskellä. Itse istuin takapenkillä ja kiitin siitä, että meillä oli kotona rukoilijoita ja että tyttäreni ei tiennyt, missä tällä hetkellä menin. Pääsimme perille Mosse-papan kyydissä ilman kolaria, oikeallekin onnella kääntyen. Havannan ränsistyneellä laita-alueella tummaihoisella pastorilla oli katutasossa seurakuntasali ja keittiö, 2. kerroksessa makuutilat kahdelle-kymmenelle päihteistä päässeille miehelle, 3. kerroksessa joitain paikkoja naisille ja ylimpänä hänen perheensä asunto.

Saimme kuulla hienosta työstä, mitä tämä pastori alueellaan tekee. Hän on itse päässyt irti huumehelvetistä ja vankilakierteestä ja siksi tekee nyt tätä työtä. Hänellä on myös tumma vaimo, mutta vaalea tytär. Äiti oli myynyt hänet vauvana tällä pariskunnalle. Hän oli halunnut jatkaa päihteistä elämäänsä ja päästä vauvasta eroon. Nuorella naisella on nyt rakastavat vanhemmat. Seurakunta kasvaa koko ajan; uusia ihmisiä tulee uskoon ja liittyy seurakuntaan.

Viimeisenä iltana lentomme myöhästyi. Aamulla Viktoria tuli vielä tapaamaan meitä ja toi osoitteen, sillä meidät oli kutsuttu venäläisen seurakunnan vieraita tapaamaan. Yllätykseksemme se olikin saman pastorin seurakunta. Siellä oli nyt vieraana viisi pastoria eri puolilta Venäjää. He olivat aivan ihmeissään, kun kuulivat Leenan ja minun työstä Venäjällä. Oli vain vähä aikaa ennen paluulentoa, mutta saimme rukoilla yhdessä ja siunata toistemme työtä. Ennen lähtöä koin järisyttävän yllätyksen. Pastori halusi antaa minulle lahjan, parasta mitä hän tiesi. Se oli espanjankielinen Raamattu omistuskirjoituksella Suomelle. Raamattu on Kuubassa harvinainen ja kallisarvoinen kirja, koska niitä ei siellä painateta eikä tuoda virallisesti maahan. Niitä voi saada vain turistien kautta lahjana sillä tulli sallii tuoda viisi samaa kirjaa.

Ennen tätä Havannan jaksoa olimme lentäneet maan itä osaan. Sieltä lähdimme bussilla takaisin Havannaa kohden ja saimme tutustua moniin seurakuntiin ja kuubalaiseen elämän menoon. Kaikkialla kerrottiin, miten seurakunnat kasvavat ja uusia perustetaan. Kristityt elävät köyhinä, kuten muukin kansa. Heillä on kuitenkin vähän enemmin vapautta kuin aikaisemmin, mutta koko ajan on oltava varuillaan. Eräänkin seurakunnan auto oli otettu valtion rekisteriin, joten se voidaan ottaa pois milloin tahansa. Rukoillaan siis näiden veljiemme ja sisartemme puolesta!

Siunauksin
Tuula

Pisara Kirppis

Selintie 510 Selki, Vihti

Pisara Kirppis 1 vuotta!

Tervetuloa tapahtumapäivään lauantaina 7.4.

1 v.

Otamme vastaan hyväkuntoisia vaatteita, huonekaluja ja muuta kirpputoritavaraa
Hyvät valikoimat huonekaluja
Kuljetuspalvelu

Avoinna
ma - pe 10 - 17
la 10 - 14

050 466 9570
050 441 9711
044 270 3518 Kuljetukset
pekka.vauromaa@pisarayhdistys.fi

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytäthän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 12.10.2017 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan numero RA/2017/985, joka on voimassa 1.1.2018 - 31.12.2019 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2018 - 2020 aikana.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi